

FARNÍ LIST

VELIKONOCE

2020

Milí farníci,

letošní postní doba se pravděpodobně odehrávala úplně jinak, než jsme si představovali, dokonce snad i než by nás napadlo v nejdivočejších snech.

Na obrázku, který vidíte na titulní stránce tohoto čísla farního zpravodaje, můžeme vidět Svatého otce Františka, jak kráčí osamocen v rámci pobožnosti za nemocné a za ukončení pandemie pustým Svatopetrským náměstím, a to za silného deště. Jistě pro mnohé z nás tento pohled na jinak obvykle plné náměstí zapůsobil.

Svatý otec mluvil kromě jiného i o hodnotách a o jejich důležitosti v našem životě. Mluvil o tom, že tato specifická a náročná doba může být pro nás impulsem, abychom se zamysleli nad tím, jaké hodnoty jsou pro nás důležité, na čem zakládáme náš život.

Tento impuls nebyl jen určitým prázdným vybidnutím, naopak byl, a zčásti ještě je, silným otřesením, které ale nemusí stavbu našeho

života rozbořit, ale může nás i osvobodit od toho, co do ní nepatří, co jsou jen slepé směry nebo chybná řešení, od toho, co by mohlo zapříčinit pád celé naší stavby.

V novozákonní knize Skutky apoštolů se v jistém smyslu setkáváme se stavební terminologií, když čteme: „On je ten kámen, který jste vy stavitelé odhodili, ale z kterého se stal kvádr nárožní“. V nikom jiném není spásy. Neboť pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy.“ Svatý Lukáš nám tak zprostředkovává slova sv. Petra, které použil při hlásání radostné zvěsti krátce po Ježíšově zmrtvýchvstání. Kristus je přirovnán k nárožnímu kameni, ke kameni, který byl potřebný u všech staveb, protože držel dvě stěny pohromadě, bez něj by spadly. Svatý Petr vidí v Pánu Ježíši tento prvek, bez kterého se stavba našeho života zřítí. Pán Ježíš, který přemohl smrt, je nadějí a pevný bodem, který může naší stavbě dopřát stabilitu, dá klid a jistotu.

V podobenství o domu na skále, které najdeme v Matoušově evangeliu (7.kapitola, verše: 24-27), můžeme zase číst: „A tak každý, kdo slyší tato má slova a plní je, bude podoben rozvážnému muži, který postavil svůj dům na skále.“ Slova Pána Ježíše nám dávají možnost, abychom stavbu našeho života stále budovali a aby došla do krásy, je však třeba dbát na to, co nám říká, protože On je dobrý stavitel.

Kde tedy můžeme nacházet jistotu? V Kristu Ježíši, který je začátek i konec, který byl třetího dne vzkříšen a je pro nás vzkříšení a život. Nebojme se postavit život na NĚm. Tak zněla již první kázání sv. Petra,

platná jsou i dnes i v budoucnosti. Držme se toho, co je pevné a trvalé!

Přeji Vám, aby tyto zvláště prožité Velikonoce byly v této neklidné době jasným svědectvím o pevné jistotě, kterou máme v Kristu Ježíši vzkříšeném.

Požehnané Velikonoce

Váš P. Lukáš

Se svatým otcem Františkem pokračujeme v zamýšlení se nad jednotlivými částmi mše svaté

O mši svaté 11.: Slavení eucharistie – eucharistická modlitba

1 Kor 11,23-25

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Pokračujeme v katechezích o mši svaté a v té dnešní se zaměříme na eucharistickou modlitbu. Poté, co se uzavře příprava chleba a vína, začíná eucharistická modlitba, která je pro slavení mše určující a tvoří její ústřední moment, směřující ke svatému přijímání. Odpovídá

tomu, co sám Ježíš učinil při Poslední večeři u stolu s apoštoly, když “vzdal díky” nejprve nad chlebem a poté nad kalichem vína. Jeho díkůvzdání ožívá v každé naší eucharistii a připojuje se k jeho spásonosné oběti.

V této slavnostní modlitbě – protože eucharistická modlitba je slavnostní – církev vyjadřuje to, co koná, když slaví eucharistii, a také důvod jejího slavení, kterým je reálně přítomnit společenství s Kristem v posvěceném chlebu a víně. Poté, co kněz vyzve lid, aby pozvedl srdce k Pánu a vzdal mu díky, pronáší nahlas eucharistickou modlitbu jménem všech přítomných, přičemž se obrací k Otci skrze Ježíše Krista v Duchu svatém. “Smyslem této modlitby je spojení celého shromáždění věřících s Kristem ve vyznávání velikých činů Božích a v podání oběti”. Pokud se má shromáždění věřících spojit, musí nejprve rozumět. Proto církev chtěla slavit obřad v jazyce, kterému lidé rozumějí, aby se mohli připojit ke knězi pronášejícímu tuto velikou modlitbu chvály. “Kristova oběť a oběť eucharistie je totiž jedna jediná oběť”. Je to tatáž oběť!

V misálu jsou obsaženy různé formulace eucharistické modlitby. Všechny jsou krásné a skládají se z hlavních prvků, které bych nyní chtěl připomenout. Na prvním místě je zde *preface*, což je díkůvzdání za Boží dary, zvláště za vyslání Božího Syna jako Spasitele. Prefaci uzavírá běžně zpívaná *aklamace* “Svatý” – je moc krásné zpívat “Svatý, svatý, svatý Pán”. Celé shromáždění připojuje svůj hlas k andělům a světcům, aby chválilo a slavilo Boha.

Dále je zde vzývání Ducha, aby svou mocí posvětil chléb a víno. Vzýváme Ducha svatého, aby přišel a aby v chlebě a víně byl Ježíš. Působení Ducha svatého a účinnost vlastních Ježíšových slov, pronášených knězem, reálně zpřítomňují Ježíšovo tělo a krev pod způsoby chleba a vína a jeho oběť, přinesenou na kříži jednou provždy. Ježíš byl v tomto ohledu zcela jasný. Vyslechli jsme, jak svatý Pavel podává Ježíšova slova: “To je mé tělo, to je má krev”. Vyslovil je sám Ježíš, a proto si nemáme myslet nic divného: “Ale jak to, že se něco takového může stát...”. Je to Ježíšovo tělo a tím to končí, ano? Víra. Nastupuje víra, aby nám pomohla uvěřit – jde o úkon víry, ale je zde reálné Kristovo tělo a krev. Je to “tajemství víry”, jak vyznáváme po proměňování. Kněz řekne: “Tajemství víry” a my odpovídáme zpěvem aklamací. Když církev v očekávání Pánova slavného návratu slaví památku Jeho smrti a zmrtvýchvstání, předkládá mu oběť smiřující nebe se zemí – nabízí mu Kristovu velikonoční oběť a obětuje spolu s Ním sama sebe, přičemž prosí, aby se mocí Ducha svatého stávala “jedním tělem a jednou duší v Kristu”. Církev nás chce spojit s Kristem, abychom se s Pánem stávali jedním tělem a jednou duší. Toto je milost a plod svátostného přijímání – sytíme se Kristovým tělem, abychom se jako ti, kteří na něm máme účast, stávali jeho živoucím Tělem v dnešním světě.

Toto je tajemství společenství. Církev se připojuje ke Kristově oběti a svěřuje se Jeho přímluvám v postoji modlitby. V tomto smyslu je církev častokrát v katakombách zobrazována jako žena s rozepjatými pažemi, v modlitebním postoji. Je krásné myslet na modlící se církev. Ve Skutcích apoštolů se v kapitole, která mluví o Petrově uvěznění, o

církevní obci říká, že se za něj “naléhavě modlila”. Církev, která se modlí, modlí se církev. Když jdeme na mši, má se to dít s tímto cílem – vytvářet modlící se církev. “Jako Kristus rozepjal své ruce na kříži, tak skrze něho, s ním a v něm se církev obětuje a prosí za všechny lidi”.

Eucharistická modlitba žádá Boha, aby shromáždil všechny své děti v dokonalosti lásky, ve spojení s papežem a biskupem, kteří se jmenovitě zmiňují na znamení toho, že eucharistii slavíme ve společenství se všeobecnou a místní církví. Oběť stejně jako příměluva se Bohu předkládá za všechny členy církve, žijící i zesnulé, v očekávání blažené naděje, že budeme s Pannou Marií sdílet věčné nebeské dědictví. V eucharistické modlitbě se na nic a nikoho nezapomíná, nýbrž vše přivádí k Bohu, jak připomíná závěrečná *doxologie*. Na nikoho se nezapomíná – pokud ale mám na mysli nějakého člověka, příbuzného, přítele, kteří jsou v nouzi anebo odešli z tohoto do jiného světa, mohu je v tuto chvíli jmenovat, ať už tiše v nitru, anebo napsat jejich jméno a dát je pronést nahlas? “Otče, kolik musím zaplatit, aby tam ono jméno zaznělo?” “Nic”. Rozumíte tomu? Nic! Mše se neplatí! Mše je Kristova oběť, kterou podstoupil zdarma. Vykoupení je zadarmo. Pokud chceš něco darovat, můžeš, ale neplatí se nic. Je důležité, abychom to pochopili.

Tuto kodifikovanou formu (eucharistické) modlitby možná můžeme vnímat jako poněkud odtažitou. Pravdou je, že je starobylá, avšak jestliže dobře pochopíme její význam, určitě to zlepší naši účast. Vyjadřuje se v ní totiž všechno, co konáme při slavení eucharistie, a

kromě toho nás učí, abychom pěstovali trojici postojů, které by u Ježíšových učedníků nikdy neměly chybět. Prvním je naučit se “vzdávat díky vždycky a všude”, a nejenom tehdy, když se všechno daří. Druhým je “učinit ze svého života dar lásky”, který by byl nezištný a svobodný, a třetím je “budování konkrétního společenství” v církvi a se všemi lidmi. Tato ústřední modlitba mše svaté nás tedy učí, abychom postupně činili ze svého života “eucharistii”, tedy skutek milosti.

ZPRÁVY Z FARNOSTI:

Všechny akce ve farnosti jsou do odvolání vzhledem k aktuální situaci a na základě rozhodnutí pana biskupa výrazně omezeny.

Jakmile to bude možné, akce a zvláště mše sv. budou co nejdříve obnoveny.

V těchto dnech platí mimořádný pořad, který najdete na internetových stránkách: www.farnostmcely.cz či na nástěnkách (u) kostelů.

Plánovaná pouť zatím zůstává objednána, uvidíme však, jak se bude situace dále vyvíjet.

FARNÍ OBVOD MCELY
POŘAD BOHOSLUŽEB

v týdnu od 5.4. do 12.4.2020

Den	Liturgický kalendář	Hodina	Místo
Ne 5.4.	KVĚTNÁ NEDĚLE	10:00 – 10:15	Mcely Kostel otevřen (možnost sv. přijímání, sv. zpovědi, sv. nemocných)
Po 6.4.	PONDĚLÍ SVATÉHO TÝDNE		
Út 7.4.	ÚTERÝ SVATÉHO TÝDNE		
St 8.4.	STŘEDA SVATÉHO TÝDNE	18:00- 18:30	Hrubý Jeseník Kostel otevřen (možnost sv. přijímání, sv. zpovědi, sv. nemocných)
Čt 9.4.	ZELENÝ ČTVRTEK	18:15- 18:30 19:00 – 19:30	Mcely (možnost sv. přijímání) Rožďalovice (možnost sv. přijímání)
Pá 10.4.	VELKÝ PÁTEK Den přísného postu	17 - 18	Mcely Kostel otevřen k soukromé modlitbě
So 11.4.	BÍLÁ SOBOTA	9 - 10	Rožďalovice Kostel otevřen k soukromé modlitbě
Ne 12.4.	SLAVNOST ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ	9 – 9:15 10 – 10:15 11 -11:15	Mcely (možnost sv. přijímání) Rožďalovice (možnost sv. přijímání) Hrubý Jeseník (možnost sv. přijímání)

Obřady svatého týdne jsou striktně předepsány bez účasti lidu.

Předem Vám děkuji za pochopení.